

Tas dullums jau nepāriet

Kad pirms pāris gadiem Krimūnu pagasts atzīmēja savu 45 gadu jubileju un meklēja pagasta pērles, «Zemgalei» kādā no sarunām tika minēts DAIGAS VIMERES (attēlā) vārds.

Tie, kuri ar viņu ir iepazi-
nušies, zina, ka sievietei piemīt
dažādi talanti un neizsīkstošs
radošums, kurā viņa labprāt
dalās ar citiem.

Saruna ar Daigu Vimeri
notiek vienā no viņas dzīvokļa
telpām, kas iekārtota radoša-
jiem darbiem. Tur stāv jaun-
laulāto tērpi, kam nepiecie-
šams veikt nelielas korekcijas.

– Savulaik esmu izmācīju-
sies par šuvēju piegriezēju,
strādāju Dobeles ateljē, vēlāk
arī «Nybo». Apģērba remonts ir
laikietilpīgs darbs. Teātra tēr-
pus man patīk šūt, jo tad varu
izlikt visu savu radošumu. Tā-
das parastas kleitas darināt
man nemaz nepatīk, bet ar kru-
zulīšiem, volāniņiem gan. Lu-
gai «Brēmenes muzikanti» ga-
tavoju kostīmus, meklēju ideju –
tad istaba pilna ar audumiem,
jo nedrīkst novākt neko – nevar
zināt, ko vajadzēs, ko ne.

Ar rokdarbiem sāku aiz-
rauties, kad dzīvē bija grūts
periods. Pirms desmit gadiem
nebija vairs darba, bija smagi
pārdzīvojumi, depresija. Meitas
palīdzēja tikt tam visam pāri.
Atradu sev aizraušanos. Tagad
es pat negribu darbā iet.

Pēdējā laikā esmu saņē-
musi vairākus piedāvājumus
veikt kādus darbiņus, saprotu,
ka esmu nonākusi līdz tam, ka
ir jāreģistrē sava saimnieciskā
darbība. Daudzkārt, izpalīdzot
ar kādiem apģērba remontdar-
biem vai ko citu, pretī saņemu
nevis naudu, bet kā vecos lai-
kos – tu man, es tev. Tādu ga-
dījumu ir daudz, es par to
priecājos. Piemēram, es uz kā-
zām izdekorēju auto, man par
to darbnīcas logam uzliks ža-
lūzijas.

Ekspertu azarts

– Jūs gatavojat dekorā-
cijas izrādēm, darāt citus
darbus.

– Lielās dekorācijas es ne-
gatavoju, atsevišķus elemen-
tus. Lūk, šobrīd top divas vāzes
dāvanām uz brīvdabas amatier-
teātru festivālu «Seit un ta-
gad». Idejas smeļos internetā,
arī tehniku, kā gatavot. Reizēm
cilvēku attieksme, redzot, ka es
kaut ko darīnu, ir tāda, ka saka –
mēģināšot tās pašas. Bet lie-
lākoties ir tik daudz dažādu
knifu, kuru izzināšana prasa
milzīgu laiku. Kaut vai atrast
to, kā visvieglāk noņemt pu-
delēm etiķetes.

– Ar ko tās noņemt?

– Ja neizdodas ar ūdeni un
nagu lakas noņēmēju, jāmēģina
ar eļļu, vislabāk ricīnēļļu. Lie-
kas, ka niansēs, bet, cik daudz
laika aizņem, lai tās atrastu.
Nesen radošajās darbnīcās ga-
tavojam rozītes no pašas veido-
tas masas, kuras sastāvā ir

kartupeļu ciete,
lime, etiķis, so-
da. Lai es iegūtu
ideālo rezultātu,
visu laiku ekspe-
rimentēju, kilo-
gramiem minēto
sastāvdaļu esmu
izlietojusi, bet
vēl meklēju re-
cepti, kā sa-
sniegt tādu re-
zultātu, lai zied-
lapiņas būtu ļoti
plānas. Ar katru
reizi rezultāts ir
arvien labāks.
Man ir klade,
kurā daudzas la-
pas ir pieraksti-
tas ar dažādām
šīs masas recep-
tēm, ko jau es-
mu izmēģināju-
si. Tas prasa lai-
kināt, bet ekspe-
rimentēt man patīk.

Domājot par aktivitātēm, ko
radošajās darbnīcās parādīt bēr-
niem, parasti talkā sauca savu
mazmeitu, kurai ir desmit gadu.
Ja viņa to spēj, citi arī varēs.

– Ziemā Krimūnu bib-
liotēkā bija skatāma jūsu
apdarināto pudeļu izstāde.
Tās tika speciāli gatavo-
tas, lai ir daudzveidība, vai
«iekritāt» azartā, veicot ek-
sperimentus?

– Tas bija azarts, jo katra
bija apdarināta citādi, kopā 28
pudeles. Ļoti skaisti uz pude-
lēm izskatās daudzīte gliemež-
vāki. Pa tiem aprīņojami labi
plūst krāsa. Es neprotu tonēt,
bet krāsa pa gliemežvākiem tek
un plūst, rezultāts ir ļoti skaists.

– Runājot par diviem
šobrīd gatavotajiem trau-
kiem, kas, visticamāk, būs
dāvana ekspertiem, noteikti
visgrūtāk atrast ideju.

– Visgrūtāk ir sameklēt trau-
kus. Stikla apdarināšanu man
rosināja iemācīties radnieks.
Sākumā eksperimentus veicu
uz plastmasas pudeles. Tagad
jau daudzi, zinot manu aizrau-
šanos, dažādas interesantas
pudeles pataupa man. Ideju
meklēšanai vajag daudz brīžu,
kā smeļos, arī gulēšanas laiku.
Izmantoju gan dabas materiā-
lus, graudu izstrādājumus, foli-
ju, audumu, skaisti darbi sanāk
no pērlītēm – nekad nedomāju,
ka, ar tām kaut ko aplīmējot,
var iegūt tādu rezultātu.

Pēc mājas un dobēm neskumst

– Skatoties uz jūsu dar-
biem, jāatzīst, ka jūs droši
varētu rīkot kādus kursus,
jo idejas un izpildījums ir
ļoti oriģināls.

– Kad mēs darbojamies
Ceriņu svētkos, saņemu piedā-

vājumu no kādas ridzinieces,
viņa man arī vēlāk zvanīja. Tā-
pēc jau arī domāju, ka ir nepie-
ciešams reģistrēt saimniecisko
darbību, lai var uzsākt strādāt.

Vīram jāsaka paldies, ka
atbalsta manas idejas, uzmun-
drina. Ja man kaut kas neizdo-
das, es bez žēlastības varu iz-
mest ārā. Reiz kaut kur izlasi-
ju, ja mājā turēs vecas, neva-
jadzīgas mantas, nenāks iekšā
nekas jauns. Pārvācoties no
mājas uz dzīvokli, daudz izme-
tu. Jāsecina, ka nesūdzos par
garlaicību, visu laiku ir, ko
darīt. Nav vairs mājas, puķu
dobju, kas prasīja daudz darba.
Tur tagad saimnieko meita, ar
kuras ģimeni samainījāties
dzīvesvietām. Virtuvē arī man
vairs isti rosīties nepatīk. Mans
vīrs uz nedēļu parasti brauc
prom darbā, tāpēc, vienatnē
esot mājās, sadalu savu laiku.
Daudzi jau prasa, vai nebija žēl
no mājas uz dzīvokli pārcelties,
bet tur ir daudz darba. Ir jāprot
laikus aiziet, jo, kļūstot vecā-
kiem, vieglāk nekļūst.

Ļoti patīk aizbraukt ciemos
uz Vāciju pie otras meitas, kura
tur dzīvo jau desmit gadu. Man
bija ļoti lielas bailes lidot, bet
saņēmos. Nu jau smeļos, ka
varu par stjuarti strādāt. Kād-
reiz man vispār bija bail atras-
ties šaurās telpās. Aizbraucām
reiz uz Slovākiju, bija jāiet
pazemes alās, es baidījos. Bla-
kus bija feldšeris, kurš iedroši-
nāja, teica, ja kļūs slikti, zinās,
ko darīt. Kad izgāju ārā, viņš
man lika skaļi bļaut, no tās
reizes man vairs baiļu nav. Lai-
kam tās izbļāvu.

Atzinība no režisora

– Kurš no darbiem jums
sniedzis vislielāko ganda-
rījumu?

– Vienu gadu teātru skatē
saņēmu uzslavas no režisora
Valda Lūriņa. Toreiz bija jāvei-
do tērpi gliemežu tēliem.
Uzsuva svārciņus, bet laikam
nomainījās aktrises. Auduma,
ar ko svārcus pielabot, vairs
nebija. Nakti neguļot, izdo-
māju. Tiem vieniem svārciņiem
piešuvu apakšā otru, vēl pašā
apakšā – jostu. Tās meitenes
nevarēja paspēt lielus soļus.
Valdis Lūriņš teica, ka viņam
tieši patika tā tipināšana. Re-
žisors arī toreiz norādīja, ja es
būtu Rīgā, noteikti saņemtu
lielus pasūtījumus.

Strādājot ar vietējo režisoru
Anitu Riekstiņu, man patīk, ka
viņa man uzticas. Es izlasu lugu,
noskatos mēģinājumu un šuju.
Man ir dota pilnīga brīvība. Ga-
tavoju tērpi, jāņem vērā, ka ik-
vienam aktierim ir savs raksturs,
nevar iedot uzvilkt mugurā kaut
ko tādu, kas neatbilst viņa bū-
tībai. Mazajam aktierim tērpā ir
jājūtas labi, tāpēc ir jāprot «no-
ķert» to viņa raksturu.

– Jūs pati arī spēlējat
teātri.

– Biju domājusi, ka vairs
nospēlēšu. Izrādē «No saldenās
pudeles» nospēlēju to trako sie-
vu, kas gribēja precēties. Smē-
jos, ka šajā izrādē iznāca mans
iekšējais dullums. Savukārt
jauniešu kolektīva «Etide» izrā-
dē «Naktssargs un veļas maz-
gātāja» es atveidoju vienas mei-
tenes mammu. Tā bija loma,
kas nāca no sirds, nevarēju ne-
raudāt. Bet nu jau laiks ir pa-
gājis, tas dullums jau nepāriet.

Silda atmiņas

– Mums ar vīru ļoti patīk
ceļot. No rīta pieceļamies, kāp-
jam mašīnā un braucam, pa
ceļam aplūkojam tūrisma ob-
jektus – kur redzam norādes,
griezām iekšā. Nevajag nekā-

das ārzemes, tepat, Latvijā, ir
tik daudz skaistu un interesan-
tu vietu, ko redzēt! Es tikai
smeļos, ka mums abiem bijusi
viena ģeogrāfijas skolotāja.
Vienu vakaru izlēnām, ka
brauksim skatīties saulrietu.
Vīrs ierosināja doties uz Engu-
ri. Braucām, bet man dīvaini
šķīta, kāpēc saule tajā pusē,
kur mežs. Stāvējām Engurē,
varēja redzēt, ka saule noriet
tajā pusē, kur mežs, tad vīram
teicu: «Zini, es arī pa logu varu
redzēt, kā saule noriet mežā».
Sēdāmies mašīnā un braucām
uz Kolku. Paspējam! Tas bija
tik skaists saulriets!

Abi esam vietējie. Vīramāte
nākusi no Latgales, vectēvs bi-
jis baltvācietis, tāpēc tāds uz-
vārds. Šajā apkaimē ir daudz
Vimeru – pusbrālēni, pusmāsī-
cas. Kad precējos, man teica, lai
nemainu savu skaisto uzvārdu
pret Vimeri, jo, kā met akmeni,
tā Vimeram trāpi.

– Esat pētījuši dzimtas
koku?

– Mazliet esam. Es gan
vairāk savu, taču vīramātei ro-
sinu stāstīt atmiņu stāstus. Tos
pierakstu, jo ir ļoti interesanti.
Kad pie manis atnāk mazmei-
ta, tos pēc tam viņai izstāstu.
Bērībā klausījos vecmāmiņas
atmiņas. Stundām varēju sēdēt
un klausīties. Vīratēvs ir miris,
žēl, ka nav, ko iztaujāt. Šajos
vecos ļaužu stāstos ir tik liela
dzīves gudrība, daudz no tās
varam mācīties.

Edīte Bēvalde
Autores foto

Lappuse sagatavota ar Valsts re-
ģionālās attīstības aģentūras finansiālu
atbalstu no Latvijas valsts budžeta li-
dzekļiem.

Mērķprogrammā «Reģionālo un
vietējo mediju atbalsta programma»
atbalstītais projekts Nr. 2/MEDIA/17/
028 «Zemgaliņu dzīves spoguļis».

